

HET GEVELKUNSTWERK VAN ENRICO DAVID

De van oorsprong Italiaanse kunstenaar Enrico David (°1966) woont sinds lange tijd in Londen, waar hij gaandeweg is uitgegroeid tot een sleutelfiguur binnen een generatie kunstenaars wiens werk een kritische revaluatie van het lang verdachte concept 'craft' (en het daaraan verwante 'design' of 'toegepaste' kunst) heeft geïnitieerd. Opmerkelijke solotentoonstellingen in Tate Britain (2005) en het Institute for Contemporary Art (2008) in Londen, alsook in het Museum für Gegenwartskunst in Basel (2009) en in toonaangevende galerieën als Daniel Buchholz in Keulen en Cabinet in Londen bevestigden die status, en leidden mee tot zijn selectie voor de eind dit jaar uit te reiken Turner Prize – zoniet de meest prestigieuze, dan toch zeker meest gemediatiseerde kunstprijs ter wereld. Tekenen doet doorgaans dienst als basis of vertrekpunt voor de in vele media tegelijk actieve David (zijn werk is dit najaar ook te zien in de tentoonstelling *TEXTILES Kunst en het Sociale Weefsel*), en de complexe interactie tussen verschillende grafische tradities – corporate logodesign, een naar het (Belgische!) stripverhaal lonkende 'klare lijn', het folkloristische arts & crafts idioom – vormt ook het kader waarin we zijn grote, speciaal voor de heropening van een drastisch opgefrist M HKA bedachte gevelschildering kunnen duiden. De monumentale titelloze tekening bestaat uit tien identieke, tot een uitgepuurd lijnenspel herleide figuren die de blik ten hemel slaan; van zes van die figuren, die even veel vrouwelijke als mannelijke trekken hebben, valt het gezichtsprofiel samen met een ei zo na perfecte gele bol die (David houdt van hybriden) zowel zon als maan lijkt te evoceren. Het werkt past met andere woorden perfect binnen Davids oeuvre, waarin wel vaker, en al dan niet ironisch, op met nostalgie omfloerste 'alternatieve' symboliek (zonnen, muziek, harlekijns, dans) wordt gealludeerd. Maar of het nu een aanbedding van een boven het nieuwe M HKA rijzende zon betreft of niet, is slechts van secundair belang: in eerste instantie ontwierp Enrico David voor het museum een strak, minimalistisch pak in de beste traditie van Antwerps understatement. Zijn 'mural' omgordt de drie zijden van het gebouw, en de muzikale en/of choreografische ondertoon van dit ambitieuze nieuwe werk (dat in zekere zin in dialoog treedt met een lokale architecturale traditie die de façade als uithangbord voor programmatische inhouden beschouwt) geeft zo letterlijk mee gestalte aan het heldere, rechtlijnige beeld dat het nieuwe M HKA wil uitdragen.

(kadertje)

Het werk van Enrico David vormde begin dit jaar nog de inzet van twee monografische essays, van de hand van Melissa Gronlund en Jan Verwoert, verschenen in het viermaandelijks kunsttijdschrift *Afterall* waarvan M HKA mede-uitgever is.

www.afterall.org